

ГИЙОМ АПОЛИНЕР МОЛЯКЪТ ОТ АМСТЕРДАМ

Превод от френски: Мария Коева, 1985

chitanka.info

Холандската шхуна „Алкмаар“ се прибираше от Ява, натоварена с подправки и други ценни стоки.

Тя хвърли котва в Саутхамптън и моряците получиха разрешение да слезат на суша.

Един от тях, Хендрик Верстеег, бе нарамил отдясно маймуна, отляво папагал, а през гърдите си бе провесил топче индийски тъкани, които заедно с животните възнамеряваше да продаде в града.

Беше началото на пролетта и все още се мръкваше рано. Хендрик Верстеег вървеше с бърза крачка из потъналите в лека мъгла улици, едва осветени от газовите фенери. Морякът мислеше за скорошното си завръщане в Амстердам, за майка си, която не бе виждал от три години, за годеницата, очакваща го в Моникедам. Пресмяташе колко ще получи за животинките и платовете и търсеше магазина, където да предложи чуждоземната си стока.

На Абъв Бар стрийт го заговори някакъв твърде порядъчен на вид господин и го запита дали търси купувач за папагала си.

— Тази птица — каза той — ще ми свърши добра работа. Нуждая се от някой, който да ми говори без да трябва да му отвръщам, тъй като живея съвсем сам.

Както повечето холандски моряци, Хендрик Верстеег говореше английски. Той предложи цена, с която непознатият се съгласи.

— Елате с мен — каза последният. — Живея доста далеч. Вие сам ще поставите папагала в клетката, с която разполагам у дома. Ще разгънете и платовете си и може би ще ги харесам.

Зарадван от късмета си, Хендрик Верстеег тръгна с джентълмена, пред когото пътьом похвали маймуната, с надеждата и нея да му продаде. Тя била, както той каза, от много рядка раса — от онези, чиито представители най-добре понасят английския климат и най-силно се привързват към господаря си.

Но скоро Хендрик Верстеег спря да говори. Напразно си пилееше думите, тъй като непознатият не му отвръщаше и сякаш дори не го слушаше.

Един до друг, те продължиха пътя си в мълчание. Само маймуната, тъгуваща за родните тропически гори и уплашена от мъглата, сегиз-тогиз издаваше слаб крясък, подобен на плач на новородено, а папагалът пърхаше с крила.

Подир час ходене непознатият внезапно каза:

— Близко сме до моя дом.

Бяха извън града. От двете страни на пътя се стелеха големи паркове зад железни решетки. От време на време между дърветата проблясваха осветените прозорци на някоя вила или в далечината се дочуваше от морето зловещият вой на сирената.

Непознатият спря пред желязна решетеста ограда, измъкна от джоба си връзка с ключове и отвори вратата, която заключи, след като Хендрик влезе.

Морякът беше озадачен. Той едва различаваше в дъното на градината малка къща, прилична на вид, чиито спуснати кепенци обаче не пропускаха никаква светлина.

Мълчаливият непознат, бездушната къща, всичко изобщо бе твърде злокобно. Ала Хендрик си спомни, че непознатият живее сам:

— Особняк някакъв! — каза си той и тъй като един холандски моряк не е толкова богат, че да бъде подмамен, за да го ограбят, се засрами от прекосилата го за миг тревога.

* * *

— Светнете ми, ако имате кибрит — каза непознатият, като мушна ключ в бравата, затваряща вратата на вилата.

Морякът се подчини и щом се озоваха в къщата, непознатият донесе лампа, която скоро освети обзаведена с вкус дневна.

Хендрик Верстеег съвсем се успокои. Той вече хранеше надеждата, че странният му спътник ще купи от него значителна част от тъканите.

Непознатият, който бе излязъл от дневната, се върна с клетка.

— Сложете вътре вашия папагал — каза той. — Ще му провеса люлка едва когато бъде дресиран и се научи да казва каквото искам.

Сетне затвори клетката, където птицата пърхаше уплашено, и помоли моряка да вземе лампата и да мине в другата стая, където по думите му имало удобна маса, за да разстеле платовете.

Хендрик Верстеег се подчини и влезе в посочената стая. В същия миг чу как вратата захлопна след него и ключът се превъртя. Беше пленник.

Той смаяно постави лампата на масата и се наклони да се хвърли върху вратата, за да я разбие. Ала някакъв глас го спря:

— Само една крачка, моряко, и си мъртъв!

Вдигайки глава, Хендрик видя през малкото прозорче, което дотогава не бе забелязал, дулото на револвер, насочен към него. Застина ужасен.

Нямаше как да се брани. При такива обстоятелства ножът не можеше да му послужи, а дори револвер би се оказал безполезен. Непознатият, в чиято власт се намираше, бе прикрит зад стената, до прозорчето, откъдето наблюдаваше моряка. Подаваше се само ръката му, насочила револвера.

— Слушай добре и се подчинявай — каза непознатият. — За принудителната услуга, която ще ми окажеш, ще ти се отплатя. Така или иначе, нямаш избор. Трябва да ми се подчиниш без колебание — ако ли не, ще те убия като куче. Отвори чекмеджето на масата... В него има шестпатронен револвер, зареден с пет куршума... Вземи го.

Холандският моряк се подчиняваше почти несъзнателно.

Маймуната на рамото му кряскаше от ужас и трепереше.

Непознатият продължи:

— В дъното на стаята има завеса. Дръпни я.

Зад завесата Хендрик видя ниша и от леглото в нея го гледаха пълните с отчаяние очи на жена със завързани ръце и крака и със запушена уста.

— Развържете жената — каза непознатият — и махнете превръзката от устата и.

Заповедта бе изпълнена и жената, съвсем млада и възхитително красива, се хвърли на колене пред прозорчето с вик:

— Хари, това е подла клопка! Примамихте ме в тази вила, за да ме убие. Твърдахте, че сте я наели, за да прекараме тук първите дни на помирението ни. Вярвах, че съм ви убедила. Мислех, че най-сетне сте се уверили, че никога не съм прегрешила!... Хари! Хари! Аз съм невинна!

— Не ви вярвам — каза сухо непознатият.

— Хари, невинна съм! — задавено повтори младата жена.

— Това са последните ви думи. Внимателно ги отбелязвам. Цял живот ще ми бъдат повтаряни.

Гласът на непознатия леко потрепери, но бързо си възвърна твърдостта:

— Защото още ви обичам — добави той, — ако ви обичах по-малко, щях сам да ви убия. Но ми е невъзможно, защото ви обичам...

— А сега, моряко, ако преди да преброя до десет, не теглиш куршум в главата на тази жена, ще паднеш мъртъв в краката ѝ. Едно, две, три...

Преди непознатият да успее да преброи до четири, обезумелият Хендрик стреля в жената, която, все така коленичила, бе вперила поглед в него. Тя се захлупи по лице на пода. Куршумът я бе улучил в челото. Тутакси изстрел от прозорчето прониза моряка в дясното слепоочие. Той се свлече до масата, а маймуната с остри, ужасени писъци се скри в куртката му.

* * *

На другия ден минувачи, дочули странни викове от една вила в предградието на Саутхамптън, уведомиха полицията, която скоро пристигна и изкърти вратите.

Намериха трупове на младата жена и на моряка.

Маймуната, внезапно измъкнала се от куртката на господаря си, се хвърли към един от полицаите. Тя толкова изплаши всички, че те отстъпиха назад и я застреляха, преди да посмеят отново да се приближат.

Правосъдието разследва случая. Изглеждаше ясно, че морякът е застрелял жената и после се е самоубил. И все пак обстоятелствата на драмата изглеждаха загадъчни. Лесно бе установена самоличността на двете жертви, но остана въпросът, как така лейди Фингъл, съпруга на пер на Англия, се е озовала сама в усамотената селска къща с някакъв моряк, пристигнал предишния ден в Саутхамптън.

Собственикът на вилата не можа да даде никакви сведения, способни да осветлят правосъдието. Вилата бе наета седмица преди драмата от някой си Колинс от Манчестър, който впрочем така и не се намери. Този Колинс носел очила и имал дълга рижа брада, която спокойно можела да бъде фалшива.

Лордът пристигна от Лондон начаса. Той обожаваше жена си и гледката на скръбта му будеше жалост. Както и всички, той нищо не разбираше от станалото.

След тези събития той се оттегли от обществото. Живее сам в дома си в Кенсингтън, без друго присъствие освен един ням слуга и един папагал, който неспирно повтаря:

— Хари, аз съм невинна!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.